

Pozdravna reč

Za vođu subotne škole I 2010

I tromesečje

1. ŠTA JE ROD?

U Jevanđelju po Jovanu 15,1-8 čitamo poznate reči.

Najčešće se ovi stihovi tumače kao poziv svim hrišćanima da dovode druge ljude Hristu. Ipak, nema nikakvog razloga da se ono što je Isus mislio kada je rekao »rod« ograniči samo na zadobijanje duša. Ako u Bibliji istražimo značenje reči »rod« i »dobra dela«, otkrićemo da se te reči koriste u skoro istom značenju. Na primer, stih iz poslanice Titu 3,14: »Ali i naši neka se uče napredovati u dobrijem djelima, ako gdje bude od potrebe da ne budu bez roda.«

Ni sami apostoli ne bi Hristove reči razumeli isključivo u smislu evangelizacije. Kao ljudi koji su živeli seoskim načinom života, oni bi razumeli da rod označava najbolji rezultat ili najveću nagradu u životu. Dok su slušali Isusa, možda su se prisetili njima poznatih reči 1. psalma 3. stiha: »On je kao drvo zasađeno pored potoka, koje rod svoje daje u svoje vrijeme, i kojemu list ne vene: što god radi, u svemu napreduje.«. Praktično rečeno, rod su dobra dela - naše misli, stavovi ili aktivnosti koje Bog priznaje zato što donose slavu Njegovom imenu. Rod u vašem životu jeste ono što Bogu donosi čast na zemlji. Zbog toga je Isus i izjavio: »Time će se otac moj proslaviti, da rod mnogi rodite; i bićete moji učenici.« Jovan 15,8

Kada dopustite Bogu da promeni vašu prirodu, počecete da donosite unutrašnje rodove svog novog hristolikog karaktera: »A

rod je duhovni ljubav, radost, mir, trpljenje, dobrota, milost, vjera, krotost, uzdržanje, na to nema zakona« Galatima 5,22.

Kada dopustite Bogu da deluje kroz vas i tako sebi pribavi slavu, počete da ubirete spoljašnje plodove. (U ovo je svakako uključeno vaše svedočenje za Hrista.) Apostoli su u svakom području života videli priliku da donose rod. Pavle je pisao: »A Bog je kadar učiniti da je među vama izobilna svaka blagodat, da u svemu svagda svako dovoljstvo imajući izobilujete za svako dobro djelo.« 2.Korinćanima 9,8. Nezavisno od toga da li sećete drva kakvoj udovici, brinete se za bolesnog komšiju ili život provodite kao misionar u srcu džungle, spoljašnji plodovi će se pojaviti uvek kada je motiv zbog kojega radite to što radite, donošenje slave Bogu.

Pitate se koliko su plodovi važni? Isus je rekao: »Vi mene ne izabrate, nego ja vas izabrah, i postavih vas da vi idete i rod rodite; i da vaš rod ostane, da što god zaištete u oca u ime moje da vam da.« Jovan 15,16.

Rod je vaš jedini postojani zalag na nebu. Pravi rod će uvek ostati. Pavle je rekao hrišćanima u Efesu da su u Hristu Isusu stvoreni za dobra dela (Efescima 2:10).

Ti i ja smo takođe stvoreni i pozvani da činimo dobra dela i promenimo karakter, što samo Bog može učiniti u nama i kroz nas. Zato se ovog jutra moramo priseliti i poruke koju je Gospod dao crkvi u Laodikeji i reči koje je zapisala Elen Vajt:

»Znam tvoja djela, da nijesi ni studen ni vruć...« Otkrivenje 3,15

Vreme je da u našim srcima, u našim životima, u našim porodicama i našim crkvama dođe do promene. Vreme je da postanemo vrući, da gorimo za Božje delo, a to možemo samo ako Božji duh učini neophodnu promenu u nama i postanemo zreli hrišćani. Dok ovog tromesečja budemo pručavali biblijsku pouku koja govori o rodu Duha, moja je želja i molitva da se ta promena u nama i ostvari Bogu na slavu, a ljudima na blagoslov.

2. BOG DAJE DUHA LJUBAVI I SILE

»Jer nam Bog ne daje duha straha, nego sile i ljubavi i čistote.« 2, Timotiju 1,7

»Niti marim za svoj život, nego da završim tečenje svoje s radošću i službu koju primih od Gospoda Isusa da posvedočim evanđelje blagodati Božje.« (Dela 20,24)

»Vaša duhovna snaga i rasteње u blagodati biće srazmerni udelu ljubavi i dobrih dela koja radosno činite za svoga Spasitelja, koji vam nije uskratio ništa, čak ni svoj život, da bi vas mogao spasti...

Naša dobra dela sama po sebi neće spasti nijednoga među nama, ali mi ne možemo biti spaseni bez dobrih dela. Pošto učinimo sve što smo mogli učiniti, u ime Isusa Hrista i Njegovom snagom, ipak treba da kažemo: 'Mi smo zaludne slugе!'« (Luka 17,10) (4T 228)

»Ako imate bogatstvo Hristove blagodati u svom srcu, nećete ga zadržati za sebe, jer spasenje duša zavisi od poznavanja puta spasenja koje im vi možete preneti. Oni, možda, neće doći k vama i kazati vam težnje svoga srca, ali mnogi su gladni, nezadovoljni, i Hristos je umro da bi oni stekli bogatstvo Njegove blagodati. Šta ćete vi učiniti da bi i te duše dobile udeo u blagoslovima koje vi uživate?...

Rasteње u blagodati se pokazuje povećanjem sposobnosti za rad u Božjem delu. Onaj koji uči u Hristovoj školi znaće kako treba da se moli i kako da govori u ime Učitelja. Shvatajući da mu nedostaje mudrosti i iskustva, on će se upisati u školu velikog Učitelja, jer zna da samo na taj način može da stekne savršenstvo u Gospodnjoj službi. I tako će svakoga dana postajati sve sposobniji da shvati duhovna pitanja. Na kraju svakog novog dana, provedenog u vrednom radu, biće još bolje pripremljen da pomaže blišnjima.« (HP 320)

»Mnogi Hristovi sledbenici tek treba da nauče bitnu pouku o dragovoljnoj revnosti u izvršavanju neophodnih životnih dužnosti. Potrebno je mnogo više blagodati, mnogo više stroge discipline karaktera da bi se radilo za Boga u svojstvu mehaničara, trgovca, pravnika ili zemljoradnika, da bi se načela hrišćanstva unela u uobičajeni poslovni život, nego da se radi kao priznati misionar u nekom polju. Čovek mora da ima veliku duhovnu snagu da unese religiju u

radionicu ili u kancelariju, posvećujući delove svakodnevnog života, uređujući svaki poslovni poduhvat u skladu s merilima Božje Reči. Ali, to je upravo ono što Gospod zahteva.« (CT 279) Obradujmo ga zato svojim stavom, rečima i ponašanjem. Neka ova Subota bude ne samo kraj protekle sedmice, već i jedan novi početak kroz naše nove odluke, stavove i odnose.

3. »RADUJTE SE, I OPET VELIM: RADUJTE SE...«

Verujem da smo ovoga jutra došli u Božji dom sa svešću da smo na ovoj planeti zbog cilja koji je mnogo važniji od karijere, plaćanja računa, ljubavi prema porodici, i ispunjavanja naše uloge uzornih građana. Ipak, i pored toga osećamo da nešto nije u redu. Čak i odlazak u crkvu i proslavljanje Boga - koliko god da je to važno - ponekada ostavlja utisak da nešto nedostaje. Konačno, mi ćemo čitavu večnost da obožavamo Boga - nije potrebno da budemo ovde da bismo to radili.

Šta je to što nedostaje u životu tolikih vernika koji su u potrazi za puninom života? Šta to Bog traži od nas da radimo?

Bog želi da postanemo neodoljivi hrišćani, koji će primiti Božju ljubav, a zatim je hitno i neodoljivo ponuditi svima koji su spremni da razmisle o njoj. Ovo je Njegov osnovni plan, onaj koji je Isus tako moćno prikazao, a to je širenje Božje milosti i istine od čoveka do čoveka sve dok ne nastane epidemija promenjenog života širom sveta. Ovaj trud je očigledno koristan za ljude do kojih treba da dopremo, ali izgleda kao da sve privilegije teku prema njima. Međutim, mi se ponekad pitamo: »A šta ja imam od toga?« Isus nam u svojim pričama o izgubljenom dinaru, ovci i sinu daje odgovor. To je – radost. Pronalazak ima za rezultat radovanje.

Pastir je pronašao svoju ovcu i priredio je gozbu. Žena je pronašla svoj dinar i priredila je drugu gozbu. Sin je došao kući i otac je

pripremio najveću gozbu. A u Jevanđelju po Luki 15,10 Isus kaže, »Tako, kažem vam, biva radost pred anđelima Božjima za jednoga grešnika koji se kaje.«

»Ko više od hrišćana ima razloga da peva pesme radosti? Zar oni ne očekuju da postanu deo carske porodice, deca nebeskog Cara? Zar jevanđelje nije dobra vest o velikoj radosti? Kada čovek svim srcem usvoji obećanja Božja, svetlost neba ispuniće njegov život.« [Elen G. Vajt, *A Call to Medical Evangelism and Health Education (Poziv na medicinski evengelizam i zdravstveno prosvetavanje)* str. 26]

Zastanimo sada za trenutak i prisetimo se trenutka svog obraćenja. Zna li šta se tada dogodilo? Čitavo nebo doživelo je erupciju veličanstvene kosmičke proslave. Nastala je ogromna proslava sa mojim ili tvojim imenom na zastavi! Mi smo važni Bogu! Celo nebo se bori za spas jedne duše i čitavo nebo se raduje kada se jedan grešnik vrati Bogu. Zato, ako se pitate kako biti radostan – Bog vam daje jednostavan recept: radite na spasenju duša. Ako mislite da znate šta je radost, samo čekajte da postanete osnovni igrač u procesu koji nekog vašeg prijatelja vodi ka Hristu. Skoro da ćete da eksplodirate od radosti kada učestvujete u večnoj proslavi te osobe. To je prirodno, posebno kada shvatite da ste pomogli da njihovo ime bude zapisano u nebeskim knjigama! Ali, da bismo ljudima mogli ukazati da im je potreban Hristos, oni moraju i sami vidjeti koliko je bio potreban nama. Otvorimo se za uticaj Božje reči, uhvatimo svaki blagoslov i prenesimo ga dalje jer će samo tada biti dovoljno prostora u nama da primimo novi.

4. MIROTVORNE ŽRTVE

»Mir vam ostavljam, mir svoj dajem vam: ne dajem vam ga kao što svet daje, da se ne plaši srce vaše, i da se ne boji,« kaže Apostol Jovan u 14,27.

Malo je hrišćana koji shvataju i cene blagoslov koji je Hristos ostavio svojoj deci u nasledstvo. To je Božanski mir u srcu. Njegov

mir je tiha sigurnost koja dolazi od pouzdanja u Gospoda. To je mir koji dolazi iz sigurnosti da su nam gresi oprošteni i da smo primljeni u Božje naručje žrtvom Isusa Hrista.

Vekovima pre Hristovog dolaska na Zemlju, Bog je dao jevrejskom narodu žrtveni sistem kojim je želeo da ih na praktičan način podučiti vrednostima nebeskog carstva. Jedna vrsta žrtve koja je bila propisana ovim žrtvenim sistemom bila je i žrtva pomirnice. Jevrejska reč za žrtvu pomirnicu dolazi od korena reči koja znači »dati zadovoljštinu« ili »namiriti«. Ona označava stanje u kojem su izgladjeni svi nesporednici, ispravljene sve krivice i vladaju dobra osećanja. Ova žrtva trebalo je da posvedoči i učvrsti odnos prijateljstva i mira između Boga i onoga koji donosi žrtvu.

Za žrtvu pomirnicu darodavac nije bio ograničen – mogao je da prinese i od krupne i od sitne stoke, muško ili žensko. Ipak, žrtva je morala biti bez mane.

Kao i prilikom prinošenja žrtve paljenice, čovek je morao položiti ruke na glavu žrtvene životinje i morao ju je zaklati pred vratima Šatora od sastanka. Sveštenik bi zatim poškropio žrtvenik naokolo sa unutrašnje strane (3. Mojsijeva 3,2). Posle toga, spaljeno je salo. Žrtva pomirnice bila je neka vrsta gozbe. Dok se žrtva paljenica spaljivala cela, u ovom slučaju se spaljivao samo jedan manji deo, dok bi veći deo jeo darodavac sa svojom porodicom, a sveštenik bi dobijao svoj dio. To je bila zajednička gozba pred Gospodom i na njoj je vladala radost. Pre prinošenja žrtve pomirnice, obično se prinosila žrtva paljenica i žrtva za greh. Samo tada su darodavac i njegova porodica zajedno sa sveštenikom mogli biti veseli pred Gospodom sigurni u oproštenje greha i imajući međusobni mir.

Hrišćani su srećan i radostan narod jer su po Hristu pomireni sa Bogom i sa svojim bližnjima. Mi smo opravdani, posvećeni, spaseni. Bog je stavio novu pesmu u naša usta. Srećni smo u Božjoj ljubavi. Bog želi da to svi vide u meni i tebi – danas.

5. HRISTOVO TRPLJENJE

U Poslanici Galatima 5,22-23, čitamo ključne stihove o kojima razmišljamo i proučavamo ovog tromesečja. Kada prihvatimo Isusa Hrista kao svog Spasitelja, počinjemo primati i doživljavati darove i rodove Svetoga Duha.

Ove sedmice smo proučavali trpljenje koje je rod Duha.

Biblija govori o dve vrste trpljenja: Božjem i našem.

Danas želim da govorimo o Hristovom trpljenju, iako mi nije namera da govorimo o Getsimaniji i Krstu, već o Isusovom životu koji je bio ispunjen prirodnim, običnim patnjama koje preživljava gotovo svaki čovek ove planete.

Kada je Bog poslao svog Sina na svet, poklonio je svetu novorođenčetu koje je rođeno bez pomoći babice i lekara, u sporednoj prostoriji neke krčme, u štali.

Od časa kad je rođen, Isus se upoznaje sa uobičajenim neizvesnostima života. Ulazio je u školu teškoća i muka posejanih na putu svakog čoveka. Plakao je kada su mu rasli zubići ili kada bi ozledio koleno u igri. Trčao je u majčino naručje tražeći utehu i zaštitu. Mislite li da je Isus naučio da čita i piše na neki čudesan način? Ne. Morao je da piše komplikovana slova jevrejske azbuke, da ponavlja slogove pri učenju, da čita. Sigurno je noću bdeo posle dnevnog posla da bi se usavršio. Jer »napredovaše u premudrosti i u rastu« kaže Biblija (Luka 2,52). Sigurno nije imao idealne uslove za učenje. Nemojmo misliti da je Isus rastao i uvek se osećao savršeno dobro i srećno pod roditeljskim krovom. Njegovi roditelji ga nisu uvek razumevali. Sa svim poštovanjem koje dugujemo Mariji kao onoj koja je rodila Hrista, moramo primetiti da ona nije uvek bila blaga i ljubazna kako nam je obično prikazuju na slikama. U izvesnim prilikama ona neće sakriti svojim stavom da misli kako njen sin nije sasvim u pravu. Kasnije, kada Isus pravi poređenja između zemaljskih stvari i onih gore, on ne govori kao sin nekog bogatog čoveka. U njegovim pričama »jedna svetiljka osvetljava celu kuću« (Matej 5,15), što je sećanje na veoma skromno prebivalište sa jednom zajedničkom prostorijom koju je samo jedna svetiljka mogla da obasja. Isus je u siromaštvu sačuvao sećanje na prepravljena i zakrpljena odela, a kada govori o hrani, često spominje hleb i ribu: to

je bilo jelo siromašnih. Najjednostavniji naš obrok može se smatrati gozdom u poređenju sa onim što je jela prosečna porodica u to vreme. Na kraju, Isus je upoznao i žalost u kući. Došlo je vreme kada se u skromnom domu govorilo tihim glasom: otac je umro! Isus je video i upoznao suze koje poteku kada se sa tugom posmatra voljeno biće zgrčeno u smrti, kada se razmišlja o taštini ovog života, kada se pitamo da li je smrt stvarno kraj svega.

Tek posle trideset godina života potpuno sličnog našem, osim onoga što se odnosi na greh (Jev. 4,15), života mnogo težeg nego što većina od nas ima, na krštenju u Jordanu čuo se glas sa neba: »Ovo je Sin moj ljubazni koji je po mojoj volji« (Matej 3,13.17).

Naš Spasitelj je u poslednje tri godine svog života upoznao glad, žeđ i umor (Jovan 4,6). Sotona je lukavim kušanjima napadao Isusa (Matej 4,1-11). On je morao da se suoči sa suprotstavljanjem i lice-merstvom prostih i obrazovanih ljudi. Bio je predmet niskih kleveta. Upoznao je razočarenje i bol kroz ljude kao što su bili Petar ili Juda.

U rečima: »Isus iako beše Sin Božji, ali od onoga što postrada nauči se poslušnosti« (Jev. 5,8), vidimo da je i Isus nešto neophodno naučio u školi patnje.

Prijatelji hrišćani, pobeđićete nevolje ovog sveta istom onom verom koja se uči u školi patnje i stradanja, verom koja se gradi trpljenjem. Bog je i danas tu da nas kroz trpljenje i borbu podrži da postanemo ljudi po Njegovoj volji.

6. BLAGO KROTKIMA

Matej 5,5

U Blaženstvima je objavljena linija napredovanja hrišćanskog iskustva. Oni koji su osetili da im je Hristos potreban, koji su plakali zbog svojih grehova i zajedno s Hristom prošli kroz školu patnje, naučiće se i krotosti od božanskog Učitelja.

Vrlinu krotkog i blagog podnošenja nepravde nisu cenili ni neznaoši, ni Jevreji. Izjavu nadahnutu Svetim Duhom da je Mojsije

najkrotkiji čovek na Zemlji narod u to vreme nije smatrao pohvalom; ona je najpre izazivala sažaljenje ili prezir. Međutim, Isus proglašava krotost jednim od najvažnijih uslova za ulazak u svoje carstvo. Božanska lepota ove dragocene vrline otkrila se u Njegovom ličnom životu i karakteru.

Isus, sjajnost Očeve slave, »nije se otimao da se isporedi s Bogom; nego je ponizio sam sebe uzevši obličje sluge«. (Filibljanima 2, 6. 7) Pristao je da prođe kroz najteža životna iskustva, koračajući usred sinova ljudskih ne kao car koji zahteva počasti, već kao Onaj čiji je životni poziv da služi drugima. U Njegovom ponašanju nije bilo ni traga od lažne revnosti ili hladne strogosti. Priroda Iskupitelja sveta bila je uzvišenija od anđeoske, a ipak su s Njegovim božanskim veličanstvom bile sjedinjene krotost i poniznost kojima je sve privlačio k sebi.

Isus se odrekao sebe, i zato nijednim svojim delom nije isticao sebe. U svemu se pokoravao volji svoga Oca. Kada se Njegova misija na Zemlji približila kraju, mogao je da kaže: »Ja Tebe proslavih na Zemlji: posao svrših koji si mi dao da radim.« (Jovan 17, 4) On i nas poziva: »Naučite se od mene; jer sam ja krotak i smeran u srcu.« »Ako ko hoće za mnom ići, neka se odreče sebe« (Matej 11, 29; 16, 24); zato zbacimo svoje sebične interese sa prestola i neka oni više ne vladaju nama. Radujmo se Božjem prisustvu među nama danas.

7. PREPOZNAJMO POTREBE SVOJIH BLIŽNJIH

Na životnoj stazi svaki čovek susreće mnoštvo onih kojima je potrebna pomoć. To su mnoge ugrožene duše, na granici između života i smrti, koje očekuju pomoć, ne samo materijalnu, nego i svaku drugu. Ko je moj bližnji - moj prijatelj ili neprijatelj kome treba moja pomoć? Ovo pitanje izvodi današnje hrišćanstvo i celo čovečanstvo na ispit zrelosti.

8. HRIŠĆANSTVO NIJE ZA SLABIĆE

Savremeni čovek je stalno u žurbi, prezaposlen, nalazi se u vremenskom tesnacu, oseća potrošačku nervozu, otuđen je od svih. Egoizam svuda stvara pustoš, obuzima čovekovo srce, uništavajući u njemu svako osećanje odgovornosti i brige za bližnje u nevolji. Sve to donosi sa sobom smrt duha i uvek prisutan nemir i nesigurnost. Mnogobrojni pozivi za pomoć ostaju uzaludni krici, jer često nema milostivog Samarjanina koji bi spremno da pritekao u pomoć i zavio rane tela i duše.

Pobožan čovek kome je Isus uzor postupiće upravo kao milostivi Samarjanin. Ljubav je temelj svih međuljudskih odnosa. Ljubav je temelj blaženstava. Niko ne može imati čistu i istinsku ljubav prema Bogu ako ne gaji nesebičnu ljubav prema svom bratu. Ukoliko smo u uskoj vezi s Hristom, onda smo zlatnim vezama Božje ljubavi povezani i sa svojim bližnjima te uočavamo sve njihove potrebe. Služba za bližnje je najblagoslovenija i najčasnija služba koju čovek može obavljati.

Ljubav prema bližnjima proističe iz ljubavi prema Bogu. Ljubav prema Bogu potvrđuje se ljubavlju prema bližnjima. To je jedan neraskidivi lanac odnosa. O tome apostol Jovan piše: »Po tom se pokaza ljubav Božja k nama što Bog sina svojega jedinorodnoga posla na svet da živimo kroza nj. U ovom je ljubav ne da mi pokazasmo ljubav k Bogu, nego da on pokaza ljubav k nama, i posla sina svojega da očisti grehe naše. Ljubazni! Kad je ovako Bog pokazao ljubav k nama, i mi smo dužni ljubiti jedan drugoga.« (1. Jovanova 4,9-11)

Dragi prijatelji, braćo i sestre, pozivam vas da u ovo poslednje, krizno vreme, posmatramo svet oko sebe. Prepoznajmo potrebe svojih bližnjih. Pomozimo onima kojima je pomoć potrebna. Svaka vaša molitva, materijalna podrška, poverenje, reč utehe i ohrabrenja, možda je poslednja nada izgubljenoj i unesrećenoj duši. Ugledajmo se na Hrista Koji nije pitao da li smo Mu prijatelji. On nam je poklonio svoju Božansku ljubav - dao nam je svoj život - a u zamenu za to ne traži ništa osim da delujemo u Njegovo ime i postupamo kao On.

Ernest Šeklton volio je more i zato je izabrao pomorsku karijeru. Zaokupljen žarkom željom da prvi stupi na Južni pol, sudelovao je u pet antarktičkih ekspedicija. Umro je na poslednjem putovanju, u januaru 1922., na svojem brodu - nažalost, s neostvarenim snom. Šekltonova slava zasniva se na njegovoj odlučnosti da ostvari svoj san i, posebno, na odanosti onima koji su plovili s njim pri njegovom četvrtom pokušaju. Morao je odustati od pokušaja da dođe na Južni pol kad su se ledene sante zamrznule i zdrobile brod *Endjurans*. Šeklton je poveo šestoricu očajnika na herojsko putovanje u tek sedam metara dugom čamcu i na kraju uspeo da spase još dvadesetdvojicu ljudi koji su ostali dok je on pošao da traži pomoć.

Verovatno ste čuli često ponavljano rečenicu: »Ako nešto činiš, učini to dobro.« Možda savršenstvo nije uvek ostvarivo, ali, ako u neki projekat uložimo vreme, sposobnosti i energiju (a često i novac), bićemo zadovoljni i ponosni ako uspemo. Zašto bi trebalo biti drugačije kad je reč o projektima koji imaju doživotne posledice - obrazovanje, zvanje, brak i duhovni život? Ako je to zaista važno, onda svakako zaslužuje odanost. Ako nam nedostaje odanost na području obrazovanja, verovatno ćemo napustiti studije ako nam se dogodi da neki ispit nismo uspeli da položimo.

Ako u svoje zvanje ne možemo da uložimo najbolje što imamo, malo je verovatno da ćemo napredovati. Oni braćni drugovi koji se mogu osvrnuti na dug i uspešan brak znaju da su se čvrsto opredelili da razumeju i podupiru jedan drugoga tokom radosnih, ali i neizbežnih žalosnih trenutaka u zajedničkom životu.

Naš odnos s Bogom zahteva još veći stepen odanosti. On zahteva da izaberemo, odlučimo i razvijemo osećanje vernosti i postojanosti koje ne dopušta da ga potkopaju teškoće i sumnje. Reći da naš duhovni život zahteva *prihvatanje* nije dovoljno. On zahteva *ne-podeljenu vernost*.

Isus je rekao da prava ljubav znači ljubiti Boga »svim srcem svojim, svom dušom svojom i svom misli svojom«. Kao izraelski narod oko hiljadu i pet stotina godina pre Hrista, i mi se suočavamo

s beskompromisnim pozivom: »Danas izaberite kome ćete služiti.« Ovakvu odluku ne možemo doneti nepromišljeno. Isus je rekao: »Ko nije sa mnom, taj je protiv mene.« Kad je rekao: »Hajde za mnom«, mislio je na doživotno putovanje, a ne na povremena druženja i izlete.

Pre izvesnog vremena, pročitao sam definiciju hrišćanstva koju vredni prenosi drugima: »Pravo hrišćanstvo, odvažno hrišćanstvo - kakvo su živeli apostoli Pavle i Petar i hiljade drugih - nije za slabiće. Nije za malodušne, mlake, delimično opredeljene ili one koji povremeno idu u crkvu. Ono je za ljude ispunjene žarom, koji imaju odvažnosti da kažu: 'Verujem Bogu i posvetit ću Njegovom cilju svaki svoj trenutak bez obzira na cenu.«

Ako još uvijek sumnjate u potrebu za potpunom i nepodeljenom vernošću, setite se da je Bog svojom odanošću prema nama nadmašio našu odanost Njemu, ma kako ona bila potpuna. On je za nas sve dao. »Po tom se pokazala ljubav Božja k nama što Bog Sina svojega jedinorodnoga posla na svijet da živimo kroza nj.« 1. Jovanova 4,9 Možemo naći mnoge primere duboke odanosti, ali veći od primera Ernesta Šekltona ili bilo kog drugog čoveka jeste neuporedivi primer Isusa Hrista koji je sebe dao za nas.

9. MOJSIJE – KROTAK ILI SLAB?

»A Mojsije bješe čovjek krotak mimo sve ljude na zemlji.« 4. Mojsijeva 12,3

Mojsije nije uvek bio krotak. Daleko od toga! Prvo što je o njemu zabeleženo, kada je došao u godine zrelosti (možetelizamisliti da je tada imao 40 godina), bilo je sve samonekrotost (2. Moj. 2, 11-12). Pokazao se kao vrlo nagao čovek, što je obično osobina mladih ljudi koji su u žurbi. Video je kako Egipćanin nepravedno maltretira izraelskog roba. Kada je video da niko ne gleda, u naletu besa ubio ga je i zakopao njegovo telo u pesak. Ipak, procurela je vest o njegovom naglom, iz razdražljivosti (iako u dobroj nameri) učinjenom delu, i Mojsije je morao da pobjegne u zemlju Madijansku, od Faraona i od egipatskog

sistema pravde. Tamo provodi narednih 40 godina, učeći o mnogo savršenijim putevima Gospodnjim, učeći da dobri i hvale vredni ciljevi moraju biti postignuti dobrim i hvale vrednim metodama. Izreka »cilj opravdava sredstvo« ne može se naći u Božjoj Knjizi. Ovo nametnuto vreme učenja u Božjoj školi mora da je od Mojsija zahtevalo beskrajno strpljenje, a možda mu je to bio i vrlo bolan period. Morao je da sebe stavi na stranu, učeći se krotosti i čekajući na Božje pravo vreme kada trebao delovati. Bog ga je neumorno pripremao za ogromnu odgovornost koja ga je čekala.

Svoje je gradivo dobro naučio. Kada je potom vodio Izraelce kroz pustinju, vidimo da je Mojsije bio vrlo elastičan. Mora da su ljudi bezbroj puta mrmljali i gundali, žaleći se na kvalitet hrane i vode (ili zbog nedostatka istih). Zapisano je da je u najmanje pet prilika Mojsije bio neverovatno miran i ponizan, nije se naljutio na ljude, i molio je Gospoda da ih opskrbi svime što im treba. I svaki put je Gospod upravo to i učinio.

Samo jednom, negde pri kraju, ljudi koje je želeo da vodi toliko su ga naljutili da je izgubio svoj mir. Krotost ga je samo na tren napustila, i svojim je štapom u besnom nestrpljenju udario stenu, tražeći da žedne ljude ponovo opskrbi vodom. Ovom prilikom, Gospod mu je jednostavno bio rekao da progovori steni, i Bog bi ih svakako milosrdno opskrbio vodom. Na žalost, ova jedna greška, jedno malo delo neposlušnosti, bilo je dovoljno da Mojsije ne uđe u Obećanu zemlju. Video ju je s vrha planine Fazge, ali nije doživeo da pređe njene granice. Poniznost vođa, Božjih ljudi, od vitalne je važnosti.

Ipak, možda je najznačajniji primer Mojsijeve poniznosti njegova reakcija na izazov koji su mu postavili njegova starija sestra Marija i brat Aron, što je zapisano u 4. Moj. 12, 1-15.

Mojsije, koga je Marija toliko neopravdano kritikovala, u iznenađujućem delu milosti postaje onaj koji moli za nju, za njeno ozdravljanje od gube koja je dopuštena kao Božja kazna. On je prikazao duh samog Gospoda Isusa, Koji je molio za one koji su ga proganjali: »Oče, oprosti im, jer ne znaju šta čine« (Luka 23,34). Naš Gospod, iznad svega, bio je onaj koji je bio krotak i ponizan (Matej 11,29), nikada nije napadao one koji su ga proganjali, nikada nije uzvraćao, nikada nije zauzeo odbrambeni stav: »Koji ne psuva kad ga psovaše, ne prijeti kad strada: nego se oslanjaše na onoga koji pravo

sudi.« (1. Pet. 2,23). On je savršen primer za nas - nešto čemu bi sigurno trebalo težiti.

U svojoj poniznosti, Stefan, prvi hrišćanski mučenik, tačno je sledio primer koji je ostavio njegov Gospod. Bio je u stanju da se moli za svoje ubice, dok su ovi bacali kamenje po njegovom nezaštićenom telu, ovim rečima: »Gospode, ne primi im ovo za greh« (Dela 7,60). Ovo je pravi velikan. Krotak, ali nikada slab!

Zato, kad god moramo da gledamo na ljude, gledajmo i učimo od onih kojima je Isus bio uzor, ali Hrista ne ispuštajmo iz vida. Njegov život savršen je primer i najbolji uzor i svakom će, ako se u Njega uzda, doneti samo dobro.

10. ZAHTEVI SVETOSTI

Biblija navodi mnoge zapovesti koje pozivaju na svetost. Zaista, glavni cilj Svetog pisma jeste da pokaže Božjem narodu kako da živi životom dostojnim i ugodnim Bogu. Jedan od činilaca u zahtevu svetosti, a koji se najčešće zanemaruje, jeste uloga razuma tj. uma.

Isus je obećao: »Poznaćete istinu, i istina će vas osloboditi.« (Jovan 8,32). Svojom istinom Hristos nas oslobađa okova greha. Kako se to odvija? Gde leži oslobađajuća sila istine?

Za početak, moramo imati jasnu predstavu o tome kakvog čoveka Bog želi da vidi. Moramo poznavati Božji moralni zakon i pravila. Najbolju ilustraciju za to možemo naći u zemaljskoj službi Gospoda Isusa Hrista. Đavo mu je prišao tri puta da ga kuša u Judejskoj pustinji. Sva tri puta Isus je prepoznao đavolji zli predlog koji je bio suprotan volji Božjoj. Sva tri puta mu se suprostavio rečima: »Pisano je«. Nije bilo mesta diskusiji ili svađi. Problem je bio rešen u njegovom umu već na samom početku. U Pismu je zapisano sve što je ispravno. Jasno biblijsko znanje je tajna pravednog života i poznavanja volje i vođstva Božjeg

Bitka se skoro uvek dobija umom. Naš karakter i ponašanje menjaju se kroz obnovu našeg uma (Rim. 12,2). Tako nas Sveto pismo poziva ponovo i ponovo na mentalnu disciplinu u tom smislu. »...

što god je istinito, što god je pošteno, što god je pravedno, što god je prečisto, što god je preljubavno, što je god slavno – i još ako ima koja dobrodetelj, i ako ima koja pohvala, to mislite.« (Fil. 4:8).

Samokontrola je prvenstveno kontrola uma. Ono šta sejemo u svojim mislima, žanjemo u našim delima. »Bavitiselepotom, dobrotom, milošću i ljubavlju Isusa Hrista znači jačati mentalne i moralne snage, i dok um uči da čini dela Hristova, da bude poslušno dete, vi ćete već po navici pitati: Da li je ovo put Gospodnji?« (*Sinovi i kćeri Božje*, str.109) Postoji, međutim, i druga vrsta mentalne discipline o kojoj se govori u Novom zavetu. Moramo shvatiti ne samo šta bi trebalo da postanemo i budemo, nego i šta već jesmo po Božjoj milosti. Stalno moramo da se podsećamo na to šta je Bog uradio za nas i ponavljati sebi: »Bog me je ujedinio sa Hristom u njegovoj smrti i vaskrsenju i tako izbrisao moj stari život i dao mi potpuno nov život u Hristu. Prihvatio me je u svoju porodicu i učinio me svojim detetom. Ispunio me Svetim Duhom i tako učinio moje telo svojim hramom. Takođe, učinio me je i naslednikom, i obećao mi večnu budućnost sa Njime na nebesima. To je sve učinio za mene i u meni. To je ono što ja zapravo jesam u Hristu.«

Bog želi da znamo kome i gde pripadamo. Time će biti veća naša sigurnost i stabilnost. Ne zaboravimo da ono što mislimo, to i postajemo, ali ne zato što naše misli imaju magičnu moć promene, već zato što Bogu dajemo priliku da u nas usadi ono što je dobro kroz moć dobrog primera. Subota je dan sećanja, sećanja na Njega kao na naš najveći primer.

11. BLAGO GLADNIMA I ŽEDNIMA PRAVDE, JER ĆE SE NASITITI.«

(Matej 5, 6)

Pravednost je svetost, sličnost Bogu, a »Bog je ljubav«. (1. Jovanova 4, 16) To je usklađenost s Božjim zakonom, »jer su sve zapovesti Tvoje pravedne« (Psalam 119, 172), a ljubav je »izvršenje zakona« (Rimljanima 13, 10). Pravednost je ljubav, a ljubav je videlo i život

Božji. Božja pravednost je utelovljena u Hristu. Primajući Njega, dobijamo pravednost.

Pravednost se ne stiče mučnim naporima ni zamornim radom, darovima ili žrtvom; ona se besplatno daje svakoj duši koja je gladna i žedna pravednosti. »Oj, žedni koji ste god, hodite na vodu, i koji nemate novaca, hodite, kupujte i jedite... bez novaca i bez plate.« »I pravda je njihova od mene, veli Gospod«, i: »Ovo mu je ime kojim će se zvati: GOSPOD, PRAVDA NAŠA«. (Isaija 55, 1; 54, 17; Jeremija 23, 6)

Nijedna ljudska sila ničim ne može zadovoljiti glad i žeđ duše. Ali Isus kaže: »Evo stojim na vratima i kucam: ako ko čuje glas moj i otvori vrata, ući ću k njemu i večeraću s njim, i on sa mnom.« »Ja sam Hleb života: koji meni dolazi neće ogladneti, i koji mene veruje neće nikad ožedneti.« (Otkrivenje 3, 20; Jovan 6, 35)

Kao što nam je potrebna hrana da održimo fizičku snagu, tako nam je potreban Hristos, Hleb s Neba, da okrepi naš duhovni život i da nam podari snage za rad u Božjem delu. Kao što telo neprestano prima hranljive sastojke, koji održavaju život i snagu, tako i duša mora održavati neprekidnu vezu sa Hristom, pokoravajući se Njemu i oslanjajući se potpuno na Njega.

Kao što umorni putnik u pustinji čezne za izvorom, i, kada ga nađe, gasi svoju neutaživu žeđ, tako će hrišćanin biti žedan čiste vode života i dobiti je od Hrista, koji je njen Izvor.

Kada upoznamo savršenstvo Spasiteljevog karaktera, zaželežemo da se potpuno preobrazimo i obnovimo po ugledu na njegovu neporočnost. Što više doznajemo o Bogu, to će uzvišeniji biti naš ideal karaktera, i usrdnija naša čežnja da odražavamo Božji lik. Kada duša teži za Bogom, božansko se spaja s ljudskim, a srce puno čežnje tada kaže: »Da, u Bogu se smiri, dušo moja; jer je u njemu nad moj.« (Psalam 62, 5)

Ako ste svesni potrebe koju ima vaša duša, ako ste gladni i žedni pravednosti, to je dokaz da je Hristos u vašem srcu probudio želju da Ga pozovete da, izlivanjem Svetog Duha, učini za vas ono što sami niste u stanju da učinite za sebe. Mi ne moramo gasiti svoju žeđ na plitkim potocima jer se upravo iznad nas nalazi veliki Izvor, od čijih bogatih voda možemo obilno piti ako se samo malo uspnemo stazom vere.

Božje reči su vrelo života. Ako čeznete za tim živim izvorima, stupićete, uz pomoć Svetoga Duha, u zajednicu s Hristom. Poznate istine otkriće vam svoje nove strane, biblijski tekstovi će vam iznenada, kao da je munja bljesnula, zasjati u novom značenju, videćete povezanost drugih istina s delom iskupljenja, i znaćete da vas Hristos vodi, da je božanski Učitelj pored vas.

Isus je rekao: »Voda što ću mu ja dati biće u njemu izvor vode koja teče u život večni.« (Jovan 4, 14) Dok vam Sveti Duh bude otkrivao istinu, vi ćete sakupljati najdragocenija iskustva i čeznuti da i drugima govorite o utešnim saznanjima koja su vam bila otkrivena. Kada se budete našli s njima, vi ćete im prenositi neke nove misli o Hristovom karakteru i radu. Moći ćete onima koji Ga ljube i onima koji Ga ne ljube iznositi nova otkrivenja o Njegovoj ljubavi punoj saosećanja.

»Dajte i daće vam se« (Luka 6, 38); jer se o Božjoj reči kaže: »Izvore vrtovima, studenče vode žive i koja teče sa Livana!« (Pesma nad pesmama 4, 15) Srce koje je jednom okusilo Hristovu ljubav stalno čezne da je još bolje okusi; dok je delite, vi ćete je primati sve bogatije i obilnije. Svako otkrivenje Boga čoveku povećava njegovu sposobnost da saznaje i voli. Srce neprestano vapi: »Mnogo ćemo ... biti kroza nj spaseni«, a Duh uvek odgovara: »Mnogo ćemo se većma spasti u životu njegovu!« (Rimljanima 5, 9. 10) Naš Bog se raduje da čini »izobilnije sve što ištemo ili mislimo«. (Efescima 3, 20) Isusu je Sveti Duh bio dat u punoj meri, kada se odrekao sebe da bi spasao izgubljeno čovečanstvo. On će isto tako biti darovan i svakom Hristovom sledbeniku kada Mu potpuno preda srce da postane Njegovo prebivalište. Sam Gospod nam nalaže: »Nego se još ispunjavajte Duhom« (Efescima 5, 18), jer je ta zapovest istovremeno i obećanje o ispunjenju. Ocu je bilo ugodno da se u Hrista »useli sva punina«, i »da budete ispunjeni u njemu«. (Kološanima 1, 19; 2, 10)

Kao što pljuskovi osvežavaju zemlju, tako i Bog izliva obilje svoje ljubavi. On kaže: »Oblaci neka kaplju pravdom, neka se otvori zemlja i neka rodi spasenjem i zajedno neka uzraste pravda.« »Siromahe i uboge, koji traže vode a nje nema, kojima se jezik osušio od žeći, njih ću uslišiti ja Gospod, ja Bog Izrailjev neću ih ostaviti. Otvoriću reke na visovima, i izvore usred dolina, pustinju ću obratiti u jezero vodeno, i suhu zemlju u izvore vodene.« (Isaija 45, 8; 41, 17. 18)

»I od punine njegove mi svi uzesmo blagodat za blagodaću.« (Jovan 1, 16)

12. UPOZNAĆETE ISTINU I ISTINA ĆE VAS IZBAVITI

Kada razmišljamo o velikim temama Božje reči, mi gledamo u studenac koji se pod našim pogledom širi i produbljuje. Tada Duh Božji deluje u nama i Reč pretvara u hranu duše. Dok sastojci hleba postaju deo naše krvi, mesa i kostiju, načela Božje reči postaju sastavni deo našeg karaktera. Kakve su posledice? »Staro prođe, gle, sve novo postade.« 2.Kor. 5,17. Silom reči ljudi su raskinuli veze grešnih navika, odbacili sebičnost, postali trezveni, poštenu, neporočni. Ova promena sama je po sebi čudo nad čudima i jedna je od najdubljih tajni. Ne možemo je razumeti, ali verom možemo prihvatiti da je sila Reči »Hristos u nama« (Kološanima 1,27)

Kao što se svako drvo po rodu svome poznaje, tako i naša dela, ponašanje i odnosi pokazuju koren na kojem raste i napaja se ličnost svakoga od nas, jer se otkrivamo ne po onome što mislimo i govorimo za sebe, već po onome što jesmo sami po sebi. Životni put vodi čoveka kroz mnogobrojne situacije koje treba da otkriju pravo stanje njegovog karaktera i područja koja zahtevaju temeljnu promenu. Biblija nas poziva da realno sagledamo sopstveno stanje u svetlu najvišeg ideala otkrivenog u Božjem karakteru kroz Njegovu Reč. Otkrivanje istine o samom sebi bolan je proces. Krajnji ishod može biti samo jedan od sledeća dva:

1. Ogledati se, pa zatvoriti oči i odmah zaboraviti kakvi smo (Jakov 1,24). Kako Jovan kaže (1.Jov. 1,8), tada samo sebe varamo jer nesumnjivo Bog, ali i naši bližnji, obično i pre nas vide kakvi smo.

2. Da priznamo grehe svoje jer je »veran i pravedan da nam oprosti grehe naše i očisti nas od svake nepravde«. (1. Jovan 1,9)

Braćo i sestre, svako od nas rađa rod duha, ali kojeg? Ne zaboravimo: samo će rod Duha Božjeg biti vrednovan kao dostojan večnog života. Zato »tražite Gospoda, dok se može naći; prizivajte Ga, dokle je blizu«. (Isa. 55,6)

13. »OD SMOKVE NAUČITE SE PRIČI«

Ovog subotnjeg jutra otvorićemo naše Biblije i zajedno pričitati reči koje su zapisane u Jevandelju po Marku 11,13-14:

»I vidjevši izdaleka smokvu s lišćem dođe ne bi li šta našao na njoj; i došavši knjoi ništa ne nađe osim lišća, jer još ne bješe vrijeme smokvama.

I odgovarajući Isus reče joj: Da od sad od tebe niko ne jede roda do vijeka. I slušahu učenici njegovi.«

Čudan događaj i vredan pažnje, jer je to jedino mesto gde se govori da je Isus nešto uništio ili ubio.

Da vidimo šta kaže nadahnuti komentar Duha proroštva u Čežnji vekova na strani 582:

«Nerodno drvo, lepršajući ponosno svojim lišćem pred Hristovim licem, bilo je simbol jevrejskog naroda. Spasitelj je želio da objasni svojim učenicima uzrok i neminovnost sudbine Izrailja. Sva drveta u voćnjaku sa smokvama nisu imala plodova, ali drveće bez lišća nije pobuđivalo nikakvo očekivanje, nije izazvalo nikakvo razočarenje. Ovo drveće predstavljalo je neznabošce.. bili su lišeni pobožnosti kao i Jevreji, ali nisu tvrdili da služe Bogu.»

«Šta je plod? To je čisti i sveti karakter, sličnost Bogu, odricanje za dobro drugih, krotost i poniznost srca.» (»Historical sketches of foreign mission of SDA«)

Jevreji onoga vremena okitili su se smokvinim lišćem tako da su, izdaleka gledano, izgledali plodni. Na šta vas ovo podseća? Hajde da otvorimo 1. Mojsijevu 3,7

«Tada im se otvoriše oči i vidješe da su goli, pa spletoše lišća smokova i načiniše sebi pregače.»

Zapazimo da je njihova prva reakcija na greh bila da naprave pokrivalo. Kada su izgubili odeću od svetlosti, Adam i Eva su iskoristili smokvino lišće kako bi pokrili svoj sram. Pre greha oni nisu ni na čemu videli smrt. Kada su otkinuli smokvino lišće sa stabla, sigurno su očekivali dugotrajne rezultate. Kada uberete smokvino lišće, ono se brzo smežura i skvrči, počne da truli i smrdi. Kako je tužno da su

naši praroditelji svoju odeću svetlosti zamenili za listove koji su se brzo smežurali i uveli.

Kada grešimo, događa se jedna od dve stvari: počinjemo pogledom tražiti smokvino lišće kako bi sebi napravili tanko, slabo pokrivalo ili pogled upiremo u Isusovu odeću pravednosti.

Elen Vajt piše na 1084. strani *Biblijskih komentara*:

»Smokvino lišće predstavlja argumente koji se koriste da bi se prikrija neposlušnost!«

»Ova opomena je za sva vremena. Hristov čin proklinjanja drveta, koje je on sam svojom moći načinio, stoji kao opomena svim crkvama i svim hrišćanima. Niko ne može da živi po Božjem zakonu ako ne služi drugima. Međutim, ima mnogo onih koji ne žive milosrdnim, nesebičnim životom.... Njihovo ja je tako veliko da ne mogu da vide ništa drugo. Oni se drže obličja pobožnosti, ali bez pokajanja ili vere.« (Čežnja vekova str. 584.)

Elen Vajt je u jednoj od svojih propovjedi slušaocima uputila riječi koje ću vam sada pročitati.

»Koliko godina smo u Božjoj bašti? I kakav smo plod doneli Gospodar? Kakvi izlazimo pred ispitujuće Božje oko? Da li rastemo u poštovanju, ljubavi, humanosti i poverenju u Boga? Da li gajimo zahvalnost za sva Njegova milosrđa? Da li se trudimo da blagoslovimo druge oko nas? Da li pokazujemo Hristov duh u našim porodicama? Da li učimo svoju decu Njegovoj reči i činimo da upoznaju divna Božja dela? Hrišćanin mora predstavljati Hrista time što će biti dobar i činiti dobro. Tada će imati životni miris, privlačnost karaktera, što će pokazivati da je dete Božje i naslednik Božjeg carstva.«

Neka naš plod stvarno bude od Gospoda jer Isusov poziv i danas odjekuje: »Od smokve naučite se pričiti!«

Izdaje: Glavni odbor hrišćanske adventističke crkve

Beograd, Radoslava Grujića 4

Pripremljeno u Odeljenju za Subotnu školu pri Glavnom odboru

Odgovara: Igor Bosnić

Umnoženo u kancelariji izdavača - 2009.

Za internu upotrebu